

Atyám szemefénye vagyok

Gyermekkorunkban az édesapánkkal megélt viszonyunk, kapcsolatunk alapvetően meghatározza a Mennyei Atyáról kialakított elsődleges képünket. Ennek a képnek egész életünk során fejlődnie, tökéletesednie kell, hogy a teljességgel meg nem ismerhető Atyáról a lehető legvalósabb képünk legyen.

A mai világot ha megfigyeljük, akkor érzékelhetjük, hogy apahiánnyal, **az apaság válságával** küzd. Itt most nem csak a csonka családokra, vagy a gyermekeiket tudatosan egyedül nevelő anyukákra gondolunk, hanem azokra a családokra, ahol valósan van édesapa, csak megfelelő módon nincs jelen. A férfiak nagy része nincs kellő mértékben és minőségben jelen a felnövekvő gyermekek életében. Az egészséges személyiségfejlődéshez pótolhatatlan az apák részvétele a nevelésben. Istentől kapott közös feladatunk gyermekeink nevelése.

Az édesapákban feszültség húzódik, mert családjukért dolgoznak, fizikailag távol vannak tőlük, és nem tudnak jelen lenni úgy, és annyit és akkor amint azt esetleg szeretnék. Ha nem dolgoznának, akkor nem lenne pénz a számlák, hitelek törlesztésére, a gyerekek taníttatására, esetleg nyaralásra. Joggal érezzük mi édesapák, hogy ez a mi sorsunk. Ugyanakkor a feleségünk, a gyerekek részéről elvárást érzünk, hogy többet legyünk otthon. Ez a feszültség arra kell, hogy készítsen bennünket, édesapákat, hogy újra és újra átgondoljuk mi az, ami szükséges, mi az elég és mi a felesleges. Fontos, hogy a harmónia megtalálásra törekedjünk ebben a küzdelemben. Ne alakuljon ki munkába menekülés az otthoni feladatok elől. Havonta jó, ha át tudjuk gondolni, hogy mi az a szükséges munka ahhoz, hogy megéljünk és hol van az a határ, ami felett már csak többletbevételről lenne szó a család háttérbe szorítása mellett. Körülbelül fél évszázadon át gyakorolhatjuk szakmai hivatásunkat, ám igen korlátozott idő áll rendelkezésünkre addig, amíg gyermekeinket megfelelő útravalóval ellátva útjukra kell bocsájtanunk.

Kententich József atya, a Schönstatt mozgalom alapítója szerint: „az apai öntudat végső soron abban a boldogító tényben gyökerezik, hogy az apa, mint a gyermek nemzője, a Mennyei Atya visszfénye.” A Szentháromságon belül az Atya különös sajátja az eredeti nemző tevékenység. Ezért mondjuk emberileg, hogy a Szentháromságban az Atya a fő. Jézus emberré lett, hogy megmutassa az egész emberiségnek az Atyát. Családba pedig az apát küldi a Jóisten, hogy megmutassa övéinek, ki ő. Éld meg, hisz a gyermek csak ebből ért. Az apa hivatása, hogy a Mennyei atya képmása legyen. Ennek megélését elősegítendő említenénk most olyan tulajdonságokat, amikben az édesapa a Mennyei Atya vonásait hordozza. A Mennyei Atya: **állandó, mindenütt jelenvaló, mindent tudó, bölcs, szent, végtelenül irgalmas és igazságos**. Ezek természetesen emberi tulajdonságok, amikkel a Mennyei Atyát próbáljuk megjeleníteni, de

mégis hozzásegítenek ahhoz, hogy egy ember közelebb képet jelenítsen meg a jó Istenről, a teljességgel megismerhetetlenről. Ezen tulajdonságok tudatos gyakorlása lehet segítségére az édesapáknak az apaság jobb megélésében.

Vincent Foster, az Egyesült Államok elnökének tanácsadójaként a világ legbefolyásosabb ügyvéde volt. Egy egyetemistáknak tartott beszédéből szeretnénk idézni: „Soha senki nem mondta még a halálos ágyán: Bárcsak több időt töltöttem volna a munkahelyemen! Törekedjenek bölcs egyensúlyra a hivatás és a családi élet között. Ha a sors gyerekekkel áldja meg önöket, szüleiktől bizonyára hallani fogják az intelmet, hogy a gyerekek nagyon hamar felnőnek, és szinte észre sem veszik, már ki is repülnek a családi fészekből. Tanúsíthatom, hogy igazat mondanak. Csupán néhány év áll rendelkezésünkre ahhoz, hogy együtt legyünk gyermekeinkkel, hogy mesét olvassunk nekik, horgászni menjünk velük, fogócskázzunk, és együtt mondjuk el az esti imádságot. Vigyázzanak, nehogy elmulasszák ezeket az alkalmakat! A hivatal várhat. Még akkor is állni fog, mikor a gyermekeink már felnőttek.”

Az anyai tekintélyről szeretnénk most említést tenni. Időrendben nézve az anya az első, aki kapcsolatba lép a gyermekkel és az anya feladata, hogy gyermekét az apjához vezesse. De az anyai tekintély lényegét tekintve másodlagos, támaszkodó tekintély. Mindig szüksége van egy fatörzsre, az apai tekintélyre, amihez a hátát neki vetheti. Nagyon fontos, hogy a szülők a gyerekek előtt ne mondjanak ellent egymásnak. Schönstattban ezt a szülők „*egyszájúságának*” nevezik. Az anya: Íme az Úr szolgálója, a család kiegyenlítő eleme. És minél inkább előtérbe állítja az anya az apát, annál egységesebb a család, annál inkább gondoskodni fog az apa arról, hogy az anya ismét a középpontba kerüljön. Az anya feladata pedig, hogy gondoskodjon arról, hogy a lányok megtanulják a hordozás és elviselés művészetét, sőt az apai tekintély időnkénti visszaéléseinek elviselését is.

A serdülők számára a viták rendkívül fontosak. A közben megtapasztalt bizalom és rendíthetetlenség éppúgy. A szilárd keretek, ha nem is tetszenek, szilárd függeszkedési pontok számukra. Egy kamasz gyerekeket nevelő családban az anyuka azt mondta, hogy 12-15 évesen a gyerekek nevelését jó, ha egyre inkább az apának tudjuk átengedni. Eben az életkorban a kamaszok szinte minden értéket megkérdőjeleznek, amit ezidáig fontosnak tartottak a szülők. Jobb, ha ezt a harcot az apa vállalja fel. Ha harc, akkor legyen harc. Az anya, még ha nem is mindig mindenben ért egyet a férjével, azáltal, hogy nem konfrontálódik gyermekeivel, fenn tudja tartani a szeretetteljes kötődést.

Sokszor azért nem töltünk minőségi időt gyermekeinkkel, mert azt hisszük, mindig lesz **holnap**. Ez az egyetlen tévedés elég ahhoz, hogy úgy kísérjük őket végig gyermekeveiken, hogy közben váltig ismételtjük: „Később,” „Majd holnap.” „Jövő héten.” Sajnálom, tudom, hogy megígértem, de majd máskor játszunk.” Gyökeresen megváltoztatja az életünket, ha

felismerjük, hogy **sohasem** lesz kevesebb dolgunk. Ez a legnagyobb illúzió, hiszen elfoglaltságunk gyakran belső szükségletből fakad. Ha családapaként nem szeretnénk ebbe a csapdába beleesni, akkor **most** kell változtatni életformánkon. Ez nagyon is gyakorlati kérdés, hiszen olyan hétköznapi dolgokról kell döntést hoznunk, mint az esti puszi, a hétvégi focimeccsek, a meseolvasás és a közös vacsorázás. Mindezekre túlszűfolt és elfoglalt napjainkból kell időt szakítanunk, lehetőleg már **ma este**.

Egy családapákról készített felmérés azt vizsgálta, hogy saját megítélésük szerint naponta mennyi időt fordítanak arra, hogy kisgyermekükkel beszélgetnek. A legtöbb férfi ennek időtartamát napi 15-20 percre becsülte. Az apa-gyermek párbeszéd időtartamának pontos mérése érdekében a kutatók mikrofonokat helyeztek fel az apákra és gyermekeikre. A vizsgált személyek átlagosan kevesebb, mint negyven másodpercet töltöttek naponta gyermekükkel, ami három 10-15 másodperces párbeszéd formájában valósult meg. A TV nézés ugyanakkor 2-3 órát vett el a gyerekek napjából. Komolyan fel kell tennünk a kérdést: Ki is neveli a gyermekünket?

A hatvan perces apa című könyvben nagyon jó gyakorlati tanácsokat kaphatunk arra, hogy milyen tevékenységek segítik elő a gyerekekkel való mélyebb kapcsolat kialakítását. Egy-kettőt szeretnénk felvillantani belőlük:

- Jegyezzük be azokat a dátumokat a határidőnaplónkba, melyek fontosak gyermekeink számára: születésnapok, iskolai hangversenyek, sportesemények. Ezekben az időpontokban ők legyenek a legfontosabbak, mert a hétköznapiakban sajnos gyermekeink nem rendelkeznek a főnökök, a kollégák vagy az üzleti partnerek varázserejével.

- Töltsünk annyi időt újszülött gyermekünkkel, amennyire csak lehetőségünk van. Tegyük tisztába és gyakran vegyük ölbe. Beszéljünk hozzá úgy, mintha minden egyes szót értene.

- Alakítsunk ki gyermekünkkel olyan közös hobbit vagy szabadidős tevékenységet, ami nem igényel komoly fizikai erőnlétet, anyagi ráfordítást. Ez egész életünkön át közös élmény forrása lehet.

- Mondjuk el gyermekeinknek minden nap, hogy szeretjük őket. Amilyen gyakran csak lehetséges, mutassuk ki szeretetünket fizikai gesztusokkal is.

- A gyerekek szeretnek levelet kapni. Ha hosszabb időt kell távol töltenünk otthonról, küldjünk nekik lapot.

- Ahogy nőnek, tartsuk tiszteletben a magánéletüket. Kopogtassunk a szobájuk ajtaján.

- Ha lehetséges, ne fogadjunk telefonhívásokat a gyermekeinkre szánt időben

- Fontos, hogy a gyerekek érezzék feltétel nélküli szeretetünket. Ne gondolják azt, hogy csak akkor szeretjük őket, ha kitűnő tanulók, hanem dicsérjük meg őket az elért eredményért, de tegyük hozzá, hogy ha megbukott

volna, akkor is ugyanannyira szeretnénk, bár a bizonyítvány miatt szomorúak lennénk.

- A dicsérő szó olyan létfontosságú, mint az eső a sivatagban. Többre megy az ember a dicsérettel, mint örökös szidással, arról nem is beszélve, hogy a családi légkör is kellemesebb marad. Ha a gyerekszobába be sem tudunk lépni a rendetlenségtől, akkor is mondhatjuk, Fiam, elképesztő milyen tiszta a szobád mennyezete.